

Γιώργος Σ. Κόκκινος

***πρότερον Θνητοί III
..το φινάλε***

Ποητικό Δράμα σε δύο Πράξεις

Γιώργος Σ. Κόκκινος

πρότερον Θνητοί III

το φινάλε

Ποιητικό Δράμα σε δύο Πράξεις

2018

Γιώργος Σ. Κόκκινος
ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΘΝΗΤΟΙ ΙΙΙ

Copyright: Γιώργος Σ. Κόκκινος
Αθήνα - Νοέμβριος 2018

e-mail: gkokkk@hotmail.com

Εικαστική δημιουργία: Γιάννης - Στέλιος Παππάς
Επιμέλεια έκδοσης: Γιώργος Σ. Κόκκινος
Φιλοξενία - υποστήριξη: eBooks4Greeks.gr

Επιτρέπεται η ελεύθερη διακίνηση στο διαδίκτυο

Γιώργος Κόκκινος

Αφιερωμένο σε έναν καινούργιο, καλύτερο κόσμο!

Πρόλογος του συγγραφέα

~~

Με το Πρότερον Θνητοί III (..το φινάλε) ολοκληρώνεται μια αισθηματική ιστορία που θα μπορούσε να είναι πραγματική στις εποχές μας ή που να διαδραματίστηκε σε παλαιότερη εποχή τότε που ο κόσμος πίστευε ακόμα σε πρίγκιπες με άσπρα άλογα, σε πριγκίπισσες ενός απόρθητου κάστρου, σε μάγια, ξωτικά, νεράιδες και άλλα καλά ή κακά πνεύματα - που στην προκειμένη περίπτωση του έργου, βοηθάνε την εξέλιξη των γεγονότων, συνωμοτούν θα λέγαμε, για την ευχάριστη έκβαση της ιστορίας.

Πιστεύοντας ότι έλειπε από τον χώρο μια ποιητική εργασία σε μορφή θεατρικού έργου – γιατί η σειρά Πρότερον Θνητοί δεν είναι ποιητική συλλογή, αλλά αποτελεί μια πειραματική εργασία με τη μορφή θεατρικού έργου σε πράξεις όπου προκύπτει σαφώς η πλοκή με στοιχεία δραματουργίας – σταχυολόγησα πολύ προσεκτικά στίχους μου και προσωπικές γραπτές καταθέσεις από ποιήματα, στιχουργήματα και κείμενα του παρελθόντος (που χρονολογούνται από το 2005 μέχρι το 2018) – κανένας νέος στίχος ή κείμενο δεν δημιουργήθηκε για τις ανάγκες παρουσίασης αυτής της τριλογίας – έτσι ώστε να μπορεί να χρησιμοποιηθεί για τις ανάγκες μιας θεατρικής παράστασης μέσω της ποιητικής δημιουργίας. Εξαιτίας της προσεχτικής διαλογής στίχων από το παρελθόν άλλωστε, δε θα μπορούσε να αφαιρεθεί κανένα μικρό ή μεγαλύτερο κομμάτι του έργου, εφόσον αυτό θα αποτελούσε κενό στην γνωριμία μας με τους πρωταγωνιστές του και τα πρόσωπα που απαρτίζουν την ιστορία.

Για παράδειγμα, πρόσεξα πολύ έτσι ώστε η μετάβαση μεταξύ των εποχών που εναλλάσσονται να γίνεται στην υπόθεση μέσω των διαλόγων, δηλαδή το πέρασμα των ετών από εποχή σε εποχή και από χρονιά σε νέα χρονιά (για να εξυπηρετεί την ιστορία), αλλά και να συμβαίνει ομαλά. Τόσο η

χορωδία δε, που προλογίζει τα γεγονότα που θα επακολουθήσουν στο δράμα και την εξέλιξη της ιστορίας, όσο και ο αφηγητής που – ως το άλλο πρόσωπο του Υάκινθου – δημοσιοποιεί αυτά που νιώθει ο πρωταγωνιστής, αλλά στην πραγματικότητα δεν μας αποκαλύπτει ποτέ ο ίδιος ο Υάκινθος, παρά τα αφήνει να εννοηθούν μέσω του αφηγητή, είναι όλα τοποθετημένα κατά τέτοιο τρόπο στο έργο για να ακολουθεί από τους διαλόγους η πλοκή ομαλά.

Οι φωτογραφίες από πίνακες του Γ.Σ. Παππά που στολίζουν τα τρία μέρη, έχουν τοποθετηθεί σε συγκεκριμένα σημεία έτσι ώστε να υπάρχει απαραίτητα παύση χωρίς να αλλάζει η πράξη, άρα και η σκηνική παρουσία των προσώπων του έργου. Τοποθετήθηκαν για τις ανάγκες της εναλλαγής των εποχών ή των ετών ή για τις προσθήκες άλλων προσώπων στο έργο πέραν των πρωταγωνιστών του.

Η εκτενής εισαγωγή του Α' μέρους του Πρότερον Θνητοί καθώς και ο μακροσκελής επίλογος με τον οποίο κλείνει το Γ' μέρος της τριλογίας, δημιουργήθηκαν έτσι ώστε να μην αποτελέσουν ζωντανή σκηνική παρουσία σε ενδεχόμενη θεατρική μεταφορά του, αλλά βιντεοσκόπηση σε εξωτερικούς χώρους και προβολή αυτών των τμημάτων ως ταινία, πριν και μετά την ζωντανή εκτέλεση του έργου κατ' αντιστοιχία. Επιπλέον, προσπάθησα έτσι ώστε να περνάνε κάποια κοινωνικά μηνύματα μέσα από το έργο τουλάχιστον με τα δευτερεύοντα πρόσωπα αν όχι με τους ίδιους τους πρωταγωνιστές του, όπως συμβαίνει με τον Ποιητή στο Β' μέρος της σειράς καθώς και με τα πρόσωπα του καφενείου στην Β' πράξη του τρίτου μέρους της ιστορίας.

Αν υποθέσουμε ότι αυτό το έργο (που τονίζω πάλι είναι πειραματικό) μπορεί να ανταποκριθεί στις ανάγκες μιας σύγχρονης κοινωνίας μέσα από τις σκέψεις, τις δράσεις και τις αποφάσεις των πρωταγωνιστών του, ίσως

θα λέγαμε με βεβαιότητα πλέον ότι μπορεί να βοηθήσει στην πρόληψη από κακούς οιωνούς στην προσωπική μας ζωή, αλλά και στο να αναθεωρήσουμε τυχόν δεδομένες και πάγιες αντιλήψεις μας προς όφελος ημών και του κοινωνικού μας περίγυρου.

Με εκτίμηση

Γ.Σ. Κόκκινος

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

Υάκινθος

Υεμένη

Αφηγητής

Ποιητής

Ηθοποιός

Τραγουδιστής

Συγγραφέας

Χορωδία

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Αφηγητής

Σχεδόν απόλυτα, ολοκληρωτικά χαμένος
σε 'κείνο το παιχνίδισμα ... - πως λέγεται να δεις;-
ξενυχτισμένος, δακρυσμένος και πιωμένος
- "από αγάπη θα 'ναι" ίσως πούνε μερικοί -
εγώ θα το αποκαλούσα ... εγκατάλειψη
και θα το στόλιζα γιρλάντες και κορδέλες
μαυρισμένες απ' τα χρόνια κι άυλες προτάσεις
έρωτος της ουτοπίας.

Εγώ θα το έκανα δεντράκι Χριστουγέννων
να θυμίζει σ' όσους μείνανε εδώ
τα κίβδηλα όνειρα και τις απόμακρες
ή πιο κρυφές και ακατέργαστες στα βάθη της ψυχής, αλαζονείες.
Αλλάξανε τα πάντα, εν μια ριπή ασύμφορου και υπέρμετρου αστιγματισμού
εντός ενός καυγά γεμάτου με υπερφίαλη ζάλη
και χύθηκε ολωσδιόλου το "κρασί"!
Ο ίλιγγος κατάφερε να γίνει η αφορμή
να διαλυθούν τα όνειρα και οι φιλοδοξίες
ενός κορμιού που σχίστηκε στα δυο σε μια νυχτιά
και παραδόξως, πως πληγώθηκε η καρδιά μου και πονάει τόσο πολύ;

Και μένω εδώ καθρέπτη μου ν' αναπολώ τις δόξες
που χάριζα απλόχερα - Τί ηλίθιος! - στη στιγμή
τα πάντα μου, το είναι μου, τα συναισθήματά μου
τα πρότυπά μου, τα φιλιά, τα λόγια μου χαλούσα
τις ώρες και τις μέρες μου ασκόπως σπαταλούσα
αφού κατατροπώθηκαν με φόρα και πυγμή
πατήθηκαν, διαλύθηκαν και γίναν η αφορμή
να κλείσει η "ενδιάμεση η πόρτα"...

Κανείς δεν ενδιαφέρθηκε να μάθει απλώς αν ζούσα
ή αν στου άλλου κόσμου τα στενά ακροβατούσα
αν έτρωγα, μην έρεψα, μην είχα ανάγκη κάτι
γυρνώντας με συνήθειες κακές, σα τον σακάτη
μ' ένα μπουκάλι βότκα κι ένα στριφτό τσιγάρο.
Μα ετούτο τον καπνό ... άλλο δε τον φουμάρω!
Γκρεμίστηκε ανέλπιστα και το στερνό σκαλί μου
και πλέον δεν το χωράει η λογική μου...

Χορωδία

Χρυσό καράβι φιλντισένιο, ξεκινάει
για πού πηγαίνει, πού κινεί, για πού τραβά;
κρύβει στα σπλάχνα μια ψυχή που ξεψυχάει
θεριεύει ο άνεμος, του σκίζει τα πανιά

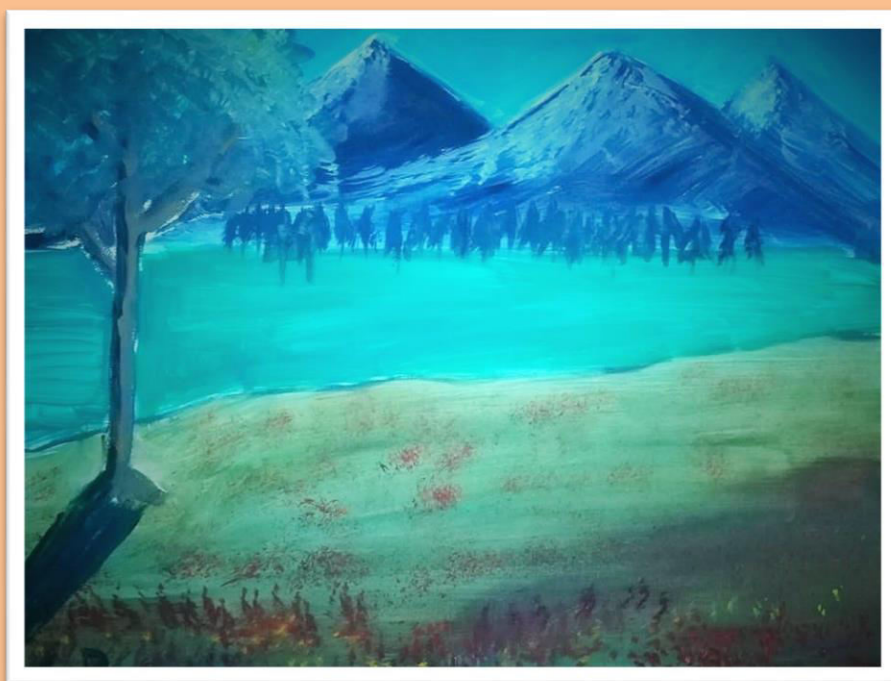
από μετάξι τ' α' χουν ράψει, οι μαστόροι
στου Αποσπερίτη μπρος το φως, οι ναυτικοί
φουρτούνα κάμανε του κόσμου οι διαβόλοι
κι αντί γι' Ασία, άλλαξε ρότα γι' Αμερική

χρυσό σκαρί από ρουμπίνια και διαμάντια
τα 'χαν ψαρέψει στου Αιγαίου τ' ανοιχτά

το θησαυρό του μεταφέρει στα σκοτάδια
για πού πηγαίνει, πού κινεί, για πού τραβά;

τα δουλευμένα όλοι οι ναύτες έχουν πάρει
σε είδη μοίρασαν τις πόρνες περιωπής
κάμαν παιδιά, τα παρατήσαν στο λιμάνι
και στο καρνάγιο του ονείρου θα τα βρεις

ακολουθώ της ερημιάς του την πορεία
τη διαδρομή που 'χει χαράξει στο βορρά
ακροβατώ στη μεθυσμένη του ευτυχία
για πού πηγαίνει, πού κινεί, για πού τραβά;

Α' ΠΡΑΞΗ

Υάκινθος

*Νωρίς τα πρωινά, πριν ξημερώσει η μέρα
υπό το φως, κάποιων κεριών, λησμονημένων χρόνων
παρέδιδες, απλά μαθήματα της ψυχικής φωτογραφίας.*

*Κοίτα εκεί, το λάγνο βλέμμα
το βλέμμα ετούτο με προσκάλεσε για να σ' αγγίξω
να βρω τα ίχνη σου απ' τη μαγεμένη πένα
μέσα στο λεύκωμα, το ξεχασμένο
σε μονοπάτια του δικτυακού πολιτισμού*

*ο κάθε στίχος σου, χτισμένος με το δάκρυ
κάθε στροφή γιομάτη πόνο, απογοήτευση
- ταιριάζουν τ' άνθη σ' ένα βάζο σάπιο απ' το χρόνο -
μα τα λουλούδια της ψυχής ζητούν εκδίκηση.*

*Τούτες τις μέρες, κλαίω. Κλαίω συνέχεια, απαρηγόρητα
νιώθω τα χείλη σου, σαρκώδη
είναι υπέροχα έτσι, τα μαλλιά σου ατημέλητα.*

Εσύ που γέλαγες, ξεγέλασες τα όνειρα
με κοιτάζει αμήχανα το βλέμμα, φοβισμένο
- ο διοπτροφόρος έρωτας με βρήκε μεθυσμένο -
κι αναζητά στα φύλλα μου το δροσερό πρωινό

μήπως να ψάχνει για μι' αγάπη που στερήθηκε
μήπως να ψάχνει αγκαλιές ή τραγούδια του έρωτα;
Με όση δύναμη κι αν έχω θα κυνηγήσω και θα κλέψω
κάθε ελπίδα που μου μένει.

Κι έτσι ποτέ δε θ' απαντήσω, μήτε στιγμή
να σταματήσω να σ' αγαπώ αληθινά
την κάθε ημέρα πιο πολύ, πιο δυνατά
μ' έπνιξε τ' όνειρο μα φτάνει να σ' αγγίξω...

Υεμένη

Με το πρώτο φως του ήλιου
πριν ανάψω το πρώτο πρωινό τσιγάρο
και πριν πιώ την πρώτη γουλιά του πρωινού καφέ
κρατώντας το πρώτο κλειδί που ανοίγει την καρδιά σου
θα βγω στο δρόμο να σ' ανταμώσω.

Ζητιανεύοντας το πρώτο δροσερό φιλί απ' τα χείλη σου
κι αγκαλιάζοντας για πρώτη φορά τόσο γλυκά το κορμί σου
ακούγοντας τον πρώτο δυνατό χτύπο της καρδιάς σου
μέσα στην ομίχλη του πρωινού και την υγρασία της πόλης
θα βγω στο δρόμο να σ' ανταμώσω.

Υποσχέσου μου...

δε θα' ναι μια ακόμα ευτυχισμένη Άνοιξη που πέρασε
σαν άλλες που περάσανε
μα το προμήνυμα πως θα υπάρχουν κι άλλες όμορφες στιγμές
μέσα στο χρόνο, που ακόμα δεν προφτάσαμε να ζήσουμε σαν πρώτες...

Αφηγητής

Είναι περίεργες οι συνήθειες των ανθρώπων
- άλλα εγώ, άλλα εσύ, άλλα μυαλά ο άλλος -
το πλέον δυσκολότερο να βρίσκεις την τομή
ή τέλος πάντων το κλειδί που ανοίγει την ψυχή τους
κι αυτή με λόγια απλά, αλήθειες να σου πει
παρά το δηλητήριο να στάζει η πληγή τους.

Τούτο το βράδυ είναι αμέτρητες οι ώρες

- όχι δεν κλαίω -

μονάχα σκέφτομαι την ατυχία
κάπου να πιάνεται απ' τα λόγια η ευτυχία
και να φουντάρει στο κενό δίχως ομπρέλα...

Υάκινθος

Ξεκίνησε να βρέχει ... πάει καιρός που τώρα βρέχει κάθε μέρα
να δεις τις στάλες πως διασπώνται στα πλακάκια που βαδίζαμε
βαδίζαμε σκυφτοί και σιωπηλοί
άυλοι άνθρωποι, αδειανοί σα να μην είχαμε ανταλλάξει μια κουβέντα
ένα χάδι, μια αγκαλιά ή ένα φιλί μες στον πολύπαθο έρωτά μας.
Σα να μην ήμασταν εμείς, οι τελευταίοι μιας στιγμής
που ερωτικά σ' ένα κορμί είχαμε νιώσει
κι αντιλαμβάνομαι πως όλα έχουν τελειώσει...

Υεμένη

Νιώθω απίστευτη οργή
θλίψη κι ανάγκη και θυμό
νιώθω αμέτρητα "γιατί" να μ' έχουν ζώσει
πως θέλω κάπου να μιλήσω, να ξεσπάσω
νιώθω εγκατάλειψη μ' απίστευτο λυγμό
κι αντιλαμβάνομαι πως όλα έχουν τελειώσει...

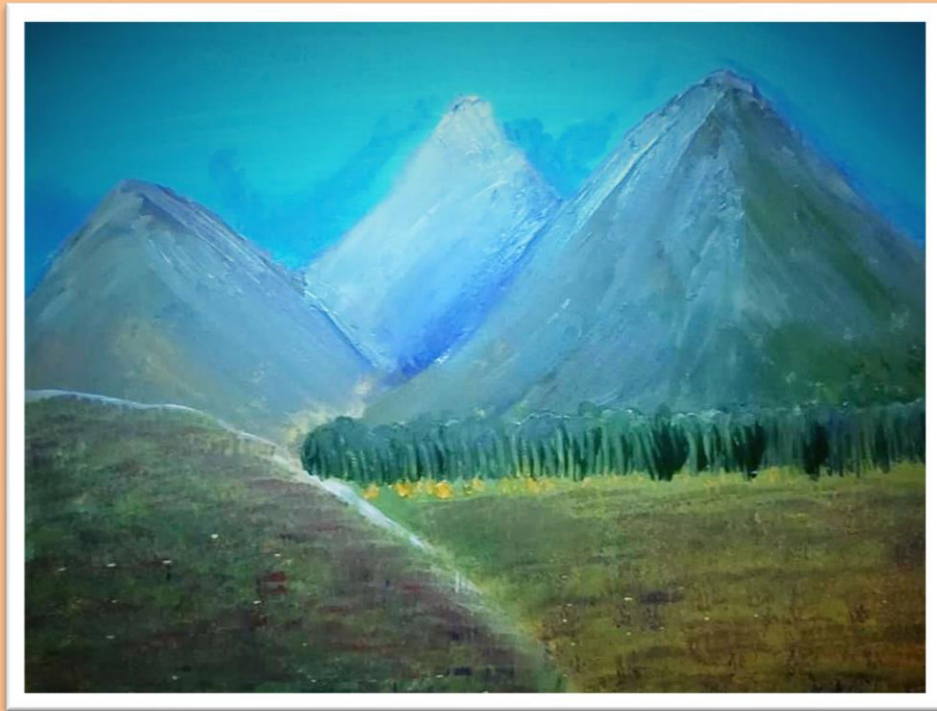
Υάκινθος

Σημάδι δείχνει ο καιρός, την ευκαιρία να διακόψει αυτή η αγάπη
αυτή η πολύπαθη, η αγνή, αυτή που είχαμε ορκιστεί
πως θα κρατούσε μια ζωή, μέσα απ' τα λάθη.

Πολλές οι μέρες και τα δάκρυα με πνίγανε κι υπέμενα
πολλά μου κάτσαν' στο λαιμό και τα κατάπινα
τόσα που είχαν μαζωχτεί με κατατρώγανε
μα απαντούσα, πως εσένα είχα διαλέξει...

Ευχαριστώ λοιπόν, που χόρτασα με κλάματα
κι απ' την ανάγκη ν' αποδείξω τις αξίες μου
λυπάμαι μόνο - και κοίτα με κατάματα -
κι αν κάπου έσφαλα ... σου ζητώ συγνώμη

θέλω να φύγω από 'δω με καθαρή συνείδηση
και για τα λάθη μου συγνώμη να ζητήσω
από το φίλο, τον εχθρό ή τη γυναίκα μου
κι ό,τι κι αν πλήγωσα ζητώ να το εξαγνίσω...

Αφηγητής

*Όπως περπατάς μαζί της στους στρωμένους δρόμους με τα ροδοπέταλα
- κι έτσι ασυναίσθητα τα δάκτυλά της μπλέκονται με τους ακροδέκτες σου -
ενώνονται τα χέρια όπως ιδρώνουν και κολλάνε μεταξύ τους απ' την
ευτυχία.*

*Δε σκέφτεσαι στιγμή να σταματήσεις το όνειρο για να γυρίσεις πίσω
σ' εκείνη τη μονότονη πραγματικότητα που βίωσες.*

*Μα ήρθε η ώρα για να αναλύσουμε τα όσα δεν λέγονταν ποτέ απ' τα χείλη
μας. Όπως όταν κοιτιόμασταν πονηρά στα μάτια και το φιλί στο στόμα, δεν
άφηνε περιθώρια ν' αφουγκραστούμε την αρρώστια μας.*

Γιατί αρρώστια νιώθεις, σαν χάνεις κάνεις που εκτιμούσες και που πίστεψες
έστω και στιγμιαία, πως θα μπορούσε να γεμίσει τη ζωή σου για χρόνια,
κοντά σου, δίπλα σου, με χαμόγελα, αισιοδοξία και φιλία.

Τώρα πια, κανένα φιλί στο μάγουλο, δεν έχει την ίδια γεύση σοκολάτας ή
βανίλιας, όπως το παγωτό που μοιραστήκαμε, καθισμένοι στο παγκάκι του
πάρκου, κι ούτε αυτό το παγωτό μας άφησε τα περιθώρια να ζήσουμε το
τώρα, τη στιγμή, τη δικιά μας στιγμή όπως τη νιώσαμε έντονη, ως
ερωτευμένοι.

Όπως ίσως θα νιώθαμε στο αύριο, να πεθαίνουμε ο ένας για τον άλλο
παθιασμένοι απ' τα φιλιά μας.

Μα όποιο δάκρυ κι αν κυλήσει στο σήμερα ή το αύριο, να ξέρεις, πως θα 'χει
πάνω του τυπωμένο τ' όνομά σου και τις πληγές απ' τα χάρδια που
στερήθηκα χρόνια...

Υεμένη

Και να το θλιβερό αποτέλεσμα τούτης εδώ της μάχης

για σένα που αγάπησες μόνο τον εαυτό σου

- αφού αριστεύουν οι "πριγκίπισσες" και παίρνουν τα πρωτεία -

για σένα που μ' αγάπησες όπως και τον εχθρό σου

για σένα φίλε μου καλέ. Ναι, σε σένανε μιλάω!

Πως όσα χρόνια κουβαλάω στην καμπούρα μου

διπλάσια φωλιάζουν τα κρυμμένα συναισθήματα
αισθήματα που αναμειγνύονται με βάσανα και πίκρες
που αναμειγνύουν τη χαρά με την ελπίδα. Δες με!

Πως όσο και να σκάψεις στις φλέβες μου βαθιά
κομμάτι αλαζονείας δε θα βρεις να το παινέψεις
μιας κι έμαθα τη γλώσσα και το πνεύμα να τιμάω
την ειλικρίνεια και την τσίπα

ώστε να είμαι εγώ περήφανη για τούτα εδώ τουλάχιστον
που απ' όσα κι αν δεινά επέρασα, δες, βγήκα παλικάρι!

Σαν την ελπίδα εγώ ποτέ δεν άφησα απ' το διάβα μου

- αφού άλλωστε για μια ελπίδα ζούμε... -

να ξέρεις, πως κουβαλώ στα χέρια μου δύο ζωές
μια να κρατώ για πάρτη μου, να λέω πως κάτι μου 'μεινε
και μια που σου τη χάρισα, να την κρατάς παντιέρα
εγώ που για σημαία κράταγα τη θηλυκή τιμή μου
εγώ που μόνον ήλπιζα, προδόθηκα και φταίω
και βρέθηκα με μπόλικά κουσούρια μαζωμένα.

Δύο ζωές, λοιπόν που λες, που η καθεμιά τραβούσε
μια ανεξάρτητα - κοινή - πορεία προς το άπειρο ...

Εγώ που μ' όλους τα 'βαλα, καλύπτοντας το "λάθος" σου
ανακαλύπτω μία τρύπα που με τρώγει
και οι χαρές που θα 'ρθουνε, για κοίτα, κοίτα λίγο!
Σαν ταπεινά ιπτάμενα πουλιά θα λαβωθούνε
στο σκίρτημα το ερωτικό, σα βρουν φωλιά να ζεσταθούνε...

Υάκινθος

Κι ήσουν μόλις δεκαεννιά
με τα σκουρόχρωμα μαλλάκια σου να χύνονται στους ώμους
τα μάτια, σαν τα μεγάλα αστέρια του νοτιά
δυο μαύρα θηλυκά μαργαριτάρια σ' ένα άσπρο προσωπάκι

να μου μιλούν, να λένε, δίχως να μιλούν
εσύ, εσύ που κουβαλās ολόκληρη ζωή πάνω στους ώμους
εσύ που ταξιδεύεις, γράφοντας ταξίδια με μαχαίρια
κι ακροπατάς ανάμεσα σε λέξεις πεθαμένες, Εσύ!
του έρωτα μας ξέφυγε αβάσταχτος καημός
κι απ' την αγάπη η νιότη.

Τώρα πετάνε γαντζωμένα στα φτερά πουλιών, τα μεσημέρια
ιδρώνει το 'να απ' τ' αυτή και κλαίει απ' τα μάτια

μα δε ρωτάει πόσος έμεινε καιρός για να μαζέψει τα κομμάτια
και τ' άλλο μένει πίσω του, να ισιώσει το σκυφτό κορμί του
και στέλνει γράμματα και ραβασάκια ερωτικά
γεμάτα σχέδια με καρδιές κι άλλες καλλιγραφίες
να μη νιώθει μόνο. Κι ήσουν μόλις δεκαεννιά...

Απ' όξω πέρναγε η ταχεία των οκτώμισι
μα εσύ σαν πάντα, αργοπορούσες να τη φτάσεις
έμεινα μόνος στο βαγόνι επιβάτης
κι ούτε που κρίθηκα ένοχος για κάτι
ίσως απλά συνένοχος, γιατί όπως έτρεχε
δεν έπιασα απ' τα κέρατα την ίδια τη ζωή. Γιατί;

Μου λένε ακόμα τα ματάκια σου ν' ανοίξω τα ρολά
να μπει τουλάχιστον μι' αχτίδα ήλιου απ' το παντζούρι
να 'ρθει τουλάχιστον το φως απ' την πανσέληνο

μου λένε τα χειλάκια σου πως θες φιλί
φιλί, που το φιλέψανε μ' άλλα φιλιά οι φίλοι
φιλί που το φυλάγανε σε χρυσαφιά φαλτσέτα, χρόνους δεκαεννιά
Μανιάτες, Κρητικοί, Μεσσήνιοι έμποροι
Σαλονικείς και Πειραιώτες ναυτικοί τ' ανάθρεψαν

κι αυτό μεγάλωσε και γίνηκε τεράστιο φιλί, σαν καραβιού προπέλα.

Έλα, μη μου ματώνεις, μη μου θυμώνεις, χαμογέλα!

Εγώ σταμάτησα μονάχα να σε δω, γιατί σε βρήκα όμορφη

και στην τιμή μου, δε θ' αγγίξω ούτε το χέρι σου

- που λόγος για τ' απόκρυφα σημεία της ψυχής σου; -

Μια χάρη κάνε, σκούπισε τα μάτια σου

δεν ήρθε ακόμα η ώρα, να γεμίσουμε με δάκρυ το ποτάμι

- να σαλπάρουμε -

μπορούμε απλά να τιθασεύσουμε εν' αγέρα

ή κάποιο ταπεινό υπερατλαντικό πουλί, να μας πετάξει

κι αν πάλι πέσουμε στη θάλασσα

θα ζώσουμε στη μέση μας σωσίβιο, τις χίλιες αναμνήσεις

που τις γεμίσαμε μαρτύριο και πίκρες απ' τους χρόνους

που λίγο-λίγο κάθε αυγή, κεντούσαμε με δάκρυα

απ' τους παλιούς μας έρωτες, που προκαλέσαν πόνους.

Κορίτσι έτοιμο να βγει στη ζητιανιά για λίγη αγάπη

κι εγώ ένας πρίγκιπας που 'χε στα χέρια του χρυσό γοβάκι

να σε ψάχνω. Ακόμα ψάχνω

γιατί δε βρήκα που κοιμίζεις το κορμί σου όταν αφήνεις το ταξίδι
μήτε στο δρόμο, αν απλώνεις τα κομμάτια των ονείρων σου
σαν πέτρες, να μου φτιάξεις μονοπάτι.

Άκου λοιπόν κι ετούτο για να φύγω

- μπλεχτήκαμε στα παραμύθια -

κι όλη η αλήθεια μοιάζει ψέμα, όπως περνά μπροστά απ' τα μάτια σου
όλη η αλήθεια μοιάζει ψέμα, όπως περνά μπροστά απ' τα μάτια μου
κι αν θ' ανταμώσουμε ποτέ, θα 'ναι τα λόγια μετρημένα
άλφα-ζήτα-μηδέν-επτά-επτά-εννιά-εννιά-μηδέν. Ουδέν...

Υάκινθος & Υεμένη

Όλη η αλήθεια μοιάζει ψέμα, όπως περνά μπροστά απ' τα μάτια σου
όλη η αλήθεια μοιάζει ψέμα, όπως περνά μπροστά απ' τα μάτια μου
κι αν θ' ανταμώσουμε ποτέ, θα 'ναι τα λόγια μετρημένα...

Αφηγητής

Εγώ ταχυδρόμος. Εσύ ταχυδρομείς.

Εσύ παραλήπτης. Εγώ πομπός. Εσύ αποδέκτης.

Εγώ λατρεύω. Εσύ καταρρίπτεις.

Εγώ εργάζομαι. Εσύ εργάζεσαι. Αυτός εργάζεται.

Μα εγώ σε φιλώ. Εσύ με προσέχεις.

Εγώ αρχίζω. Εσύ τελειώνεις.

Εγώ σε κοιτώ. Εσύ ταξιδεύεις.

Εγώ σε ποθώ. Εσύ επιλέγεις.

Εσύ επιλέγεις...

Υάκινθος

Στα χέρια μου κρατώ ένα μικρούλι γραμματάκι
το φύλαγα σα θησαυρό που 'χα σκοπό να στείλω
κομμένο και ραμμένο στην καρδιά σου
με ένδειξη "Express" και "συστημένο"

το ξέρω, θα ταξίδευε πιο γλήγορα από μένα
θα έτρεχε, θα κάλπαζε και θ' άλλαζε στεριά
πιο γρήγορα απ' τον άνεμο θα έφτανε για σένα
να τρέξει στα ματάκια σου ένα δάκρυ από χαρά

στην τσέπη κάποιου ερωτευμένου ταχυδρόμου
στη θήκη μιας πολυτελούς αποσκευής
σ' ένα αεροδρόμιο, σ' ένα πλοίο ή ένα τρένο
σε ποιον επόμενο σταθμό θες να σε βρω;

δυο λέξεις είχα γράψει μες το φάκελο

- και να 'μαι, έπιασα πάλι δουλειά, δουλεύω -
μοιράζω γράμματα στον κόσμο κι όλο τρέχω
γιατί μ' αρέσει να πετώ στον ουρανό

- δυο λέξεις είχα γράψει, " Σε αγαπώ" ... -

Αφηγητής

Το Αντίο δε το γιάτρεψε ο χρόνος
και δρόμο τώρα αλλάζει ο ταχυδρόμος
- αυτό αποφασίστηκε, εδώ, σε μια νυχτιά
κι η μέρα κοροϊδεύει τις αιτίες... -

Υεμένη

Στα χέρια μου κρατώ ένα μικρούλι ραβασάκι
γραμμένο με μελάνι των φιλιών
το βάψανε τα μάτια σου με αίμα αυτό τ' Αντίο
με κόκκινο και ροζ, το πότισαν τα χείλη σου

αντίο λέμε "γεια χαρά" σαν αποχωριζόμαστε
σα φίλοι, σα γνωστοί, σαν ξένοι π' ανταμώσαμε
- τυχαία όπου αφήνουμε ελπίδες -
μα η ίδια η ζωή, μας ρίχνει τις ευθύνες

κι απάνω που κοντέψαμε το στόχο μας
με μιας κάποιος εχθρός στήνει παγίδες

αντίο λέμε, σαν χωρίζουν και τα μάτια μας
και πλέον δεν υπάρχει άλλος τρόπος ν' ανταμώσουν
τί κι αν τις λιγοστές ελπίδες μας ζυγίσαμε
τί λόγια κι αν αλλάξαμε στα χείλη, τί φιλιά
τί όνειρα κι αν κάναμε πριν ακουστεί τ' Αντίο

- αυτό αποφασίστηκε, εδώ, σε μια νυχτιά
κι η μέρα κοροϊδεύει τις αιτίες... -

Υάκινθος

Οι τοίχοι θα βαφόντουσαν στο χρώμα το λευκό, μα τώρα με το πείσμα της
θα τους ταιριάζει μαύρο, το μαύρο της εκδίκησης και της αδιαφορίας. Αυτό
που αποκόμισα, στυγνό εγωισμό! Ετούτο το ποτάμι πια δεν έχει γυρισμό.
Μου έρχεται να σπάσω τα ενθύμια που μάζευα, να σκίσω όλα τα ψεύτικα τα
λόγια της αγάπης, γιατί σε κάθε εκατοστό υπάρχει το άρωμά της, η σκέψη
της, η δαχτυλιά απ' το χέρι της και τα τρελά όνειρά της ... Το πάθος της
υπάρχει επάνω στο κρεβάτι, κι εκεί είναι που τα μάτια μου βαραίνουν και
βουρκώνουν... Κι η κάθε λέξη που μετρώ απ' τα ενθύμιά της, πληγώνει
περισσότερο τα αισθήματα.

Αμέτρητα αποσιγάρα, καπνοί στο πέρασμά της, την κάθε μέρα που μετρώ
γερνάω γρηγορότερα και μοιάζω με μεσήλικα που έχασε το βίος του.

“Με πούλησες”. Αυτό ταιριάζει μόνο για απάντηση στα χείλη της, σε κάθε
ένα απ’ τα γραπτά της. “Με πούλησες φτηνά για ν’ αγοράσεις μοναξιά...”.

Κι ακόμα βρίσκω ενθύμια, σκιές του παρελθόντος, εκεί που πάω να ξεχαστώ
απ’ τα πολλά χαστούκια, το πνεύμα μου ζαλίζεται από τη σκέψη πάλι κι
αρχίζω να τη σκέφτομαι ξανά όπως και πρώτα...

Η σκέψη της, πάει να με τρελάνει!

Εγώ ο “άρρωστος” ο αγαπημένος της. Ο αθεράπευτα ερωτευμένος κι
“επικίνδυνος” ο εκφραστής της ζήλιας ή της αγάπης. Εγώ ο “ποιητής” του
πείσματος και των εγωισμών της, εγώ ο “διασκεδαστής” του δόλιου μας του
έρμου συναισθήματος, που περιβάλλομαι ακόμα απ’ τις σκιές αυτού που
απόγινε και μόχθησα να μην τελειώσει...

Δηλώνω ταπεινά, πως η αγάπη μου ήταν τόση και πως δεν ήταν ένα
παραμύθι όπως και τα δικά της. Γιατί όπως με βλέπετε γράφω για τα δεινά
της, που άφηκε επάνω μου ετούτος ο κυκλώνας
κι αρχίζω να τη σκέφτομαι ξανά όπως και πρώτα...

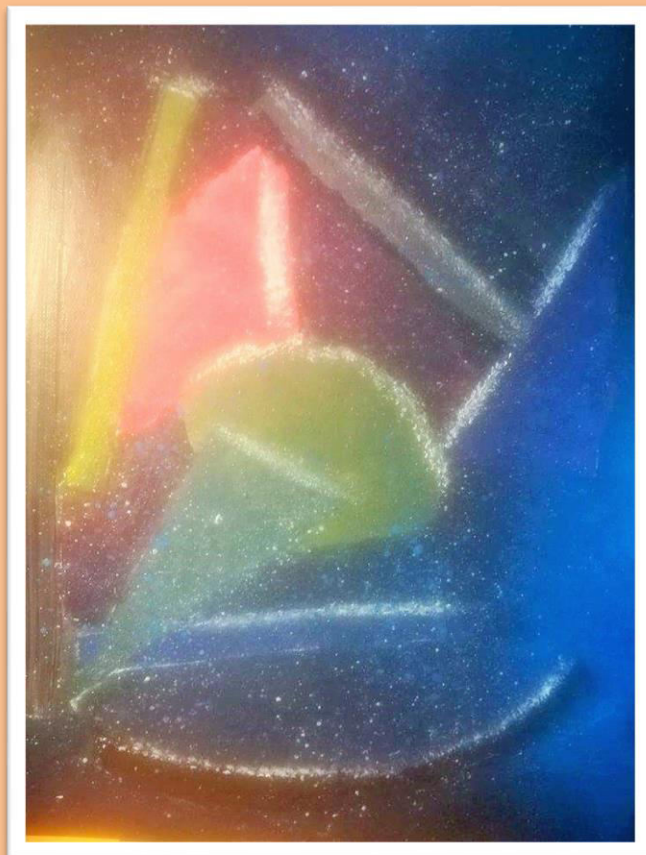
Η σκέψη της, πάει να με τρελάνει!

Υάκινθος & Υεμένη

*Κι όλη η αλήθεια μοιάζει ψέμα, όπως περνά μπροστά απ' τα μάτια σου
όλη η αλήθεια μοιάζει ψέμα, όπως περνά μπροστά απ' τα μάτια μου
κι αν θ' ανταμώσουμε ποτέ, θα 'ναι τα λόγια μετρημένα...*

Αφηγητής

*Το Αντίο δε το γιάτρεψε ο χρόνος
και δρόμο τώρα αλλάζει ο ταχυδρόμος...*

Υεμένη

Σάββατο βράδυ και τριγυρνώ στα σοκάκια της πόλης

δεν υπάρχει ψυχή. Ερημιά

που πήγανε όλοι;

θέλω τσιγάρα, αναπτήρα, κάτι ν' ανάβει φωτιές

να πεθαίνει, να σβήνει, να καίει, να καίγεται

θέλω τσιγάρα και σπίρτα...

Περιπτερά; Περιπτερά, μας γράψανε στα πρωτοσέλιδα;

τυλίχθηκαν στις φλόγες απ' τον έρωτα

πόσο στοιχίζει η αγάπη πριν να βγάλει τα φτερά;

Που πήγανε όλοι; Ερημιά...

και στο καλώδιο της ΔΕΗ

κουρνιαάζουν τώρα δυο πουλιά!

Είναι αργά, είναι αργά για δάκρυα κι έρωτα

κοστίζει η σχέση ακριβά

και η φιλία! Πιο ακριβά η φιλία

κι η εργασία πληρώνεται με δίφραγκα...

θέλω μονάχα να σου δώσω δυο φιλιά

το ένα στο λαιμό για να κυλήσει
το άλλο στα δάκτυλα που κρατάνε το τσιγάρο. Να καεί!

Είναι αργά, είναι αργά για να μιλήσω
πάρε φωτιά, στην τελευταία ρουφηξιά να σβήσω...

τα σοκάκια της πόλης, φωτίζονται μ' άστρα
και δεν υπάρχει μια διαθέσιμη αγκαλιά
κάπου, κρυμμένη, φωλιασμένη, παραδομένη
κι απ' την ηδονή του πάθους και της νύχτας, καμωμένη;

Υάκινθος

Ερημιά και μοναξιά παντού απλώνεται σαν κίτρινη μπουγάδα
δεν υπάρχει επιβάτης στο σταθμό, ούτε ένα πλοίο στο λιμάνι
και η θάλασσα στρωμένη από χυμό πορτοκαλάδα

σπιρτόκουτα ανάβουν τις λαμπάδες του επιτάφιου
κατάμαυροι καπνοί πλανώνται πάνω από την πόλη
κι αυτά που γράφω τώρα είναι ζεστά
τα λόγια και οι πράξεις μας ανέδειξαν καυτά απωθημένα
και κρυμμένα στη φορμόλη

φωτιά στα σωθικά, στο τζάκι μια παλιά κοινή φωτογραφία
λιωμένο ένα κερί, λιωμένη κι η ασπρόμαυρη ελπίδα
να ξεφύγουμε στο αύριο

μου μοιάζει μ' ένα πένθιμο Ανοιξιάτικο πρωινό
που μαύρη καταιγίδα ξημερώνει
κι αν σύννεφο δε βρήκαμε ν' αφήσουμε καημό
στην πλάτη ολομόναχοι τον πάμε σα νεκρό
που τάφο δεν του σκάψαμε να έχει κάποιο λόγο για να υπάρχει

ρεζέρβα ένας καιρός σ' ένα Ανοιξιάτικο οικόπεδο
γεμάτο χαμομήλι, πατημένες πασχαλιές
κι ένα ζευγάρι αρβύλες του στρατιώτη
- αυτές θα πάρεις δώρο φεύγοντας απ' το νεκροταφείο
ως ενθύμιο για τις ξέγνοιαστες ημέρες μας -

μα τώρα που ο ήλιος βασιλεύει μια ευχή ρίξε στη θάλασσα
χίλια χρώματα σου χάρισα κι ακόμα να γυρίσεις απ' τα ξένα.
- Κι αν ξέχασες κι εμένα, τι σε διάλεξα; -

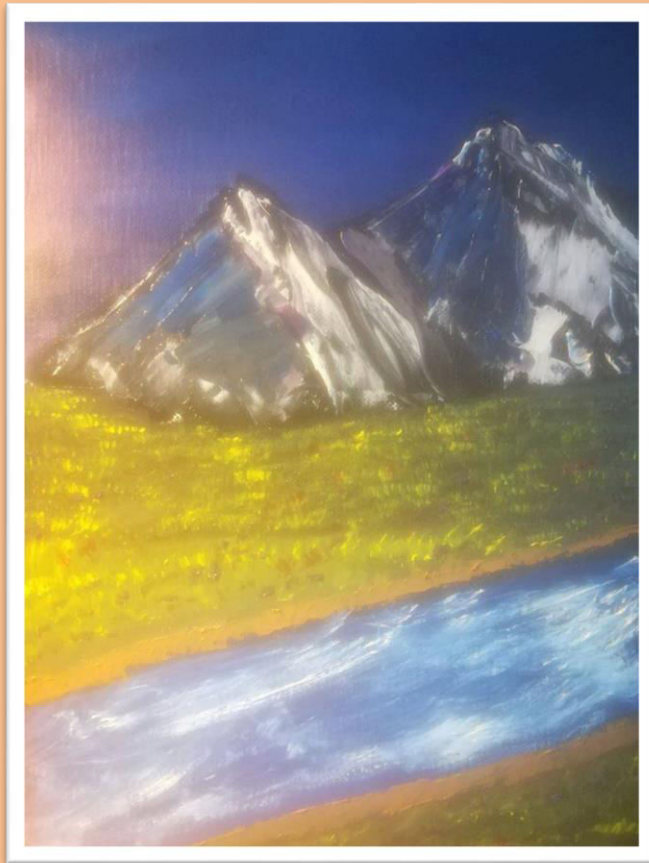
πιστή και αλλοπρόσαλλη, αστείρευτα να δίνεσαι σε μένα
για να 'χω κάποιο λόγο να ελπίζω και να υπάρχω

τριγύρω απ' τα σκατά να μη βουλιάξω.

Μπροστά σκατά, πίσω μαστίγια, λόγια με πόνο
φρικτά βασανιστήρια του μυαλού που με δικάζουν για τις πράξεις μου
και κάτω από τις σόλες μου, μικρά λιωμένα
σκουληκάκια από πέρσι, οι αναμνήσεις

ντροπή μου που δεν έζησα αυτά που λαχταρούσα
μετάνιωσα για εκείνα που δεν έκανα
κι αν έβρισσα ή έκλαψα κι αν έφτυσα εκεί όπου πατούσα
συγγνώμη που εκδικήθηκα εκείνα που μισούσα
συγχώρα με που αγάπησα εσένα κι όχι εμένα
- χαιρέτα με που σου 'φυγα στα ξένα -

και δρόμο να γυρίσεις απ' το θάνατο δεν έφτιαξε ο χάρος
σαν πάρεις τα μπαγκάζια με τις μνήμες για να φύγεις
με δύναμη, με σθένος και με ίσιο το κεφάλι
θα μείνω για τα μάτια σου ένας ξένος..

Β' ΠΡΑΞΗ

(παραμονή Χριστουγέννων σε ένα υπόγειο καφενείο)

Υάκινθος

*Ανάμεσα στο ψέμα κι η αλήθεια μας
εκεί είναι κρυμμένο το καλό μες το κακό
της έχθρας τα παιχνίδια στη μαγεία μας
αιώνιο το αποτέλεσμα για κάποιον χωρισμό*

αγάπη που χωρίστηκε στα δύο
παλάτι που γκρεμίστηκε κι απόμεινε μισό
φεγγάρι π' αποκόπηκε να γίνει φυλαχτό

οι στίχοι σου αγάπη μου, κορδέλα στο λαιμό
μαντήλι στα μαλλάκια σου, λουράκι στον καρπό
να μ' έχεις κάπου επάνω σου να φέγγω
- ιδού η τιμωρία μας -
μα τώρα είναι το φως μου λιγοστό.

Τα μάτια μου γερμένα, κουρασμένα απ' το κρύο
στην άκρη π' ανταμώσαμε τα δυο
γνέθω απόψε ένα δικό μας παραμύθι
- παραμονή Χριστούγεννα -
να έχει όσο γίνεται πιο μαυρισμένη τύχη

ο χάρος με αντάμωσε στην πόρτα
τις περασμένες τις φορές, του γλύτωσα από θαύμα
μα σήμερα ζητούσε την ψυχή μου ή εσένα
κι αντάλλαγμα δε βρήκα να του δώσω. Διάλεξα εμένα.

Η όμορφη ψυχή σου έρωτά μου, έτσι απλά δε χαραμίζεται

δε δίνεται γι' αστείο, δε χαλιέται

δε σπαταλιέται η αγάπη ν' απογίνει μαύρο κλάμα

ούτε κυλάει σα νεκρώσιμο ποτάμι

που αδειάζει σε μια λίμνη με ξερόχορτα, η αγάπη

εμμένει, επιμένει, παραμένει και διαχέεται

και βρίσκει τρόπο όταν φτάσει η στιγμή να μεταλαμπαδεύεται

- για όλα σου, του έδωσα εμένα, έρωτά μου -

εμένα που με πρόδωσε η αχάριστη ζωή

ζωή φέρνει τα όνειρα κι εκείνη μας τα παίρνει

ζωή γεννά ο έρωτας κι αν κάποτε χαθεί

νομίζεις πως δεν πρόλαβες, δεν ένιωσες ακόμα

της ευτυχίας τις στιγμές, ποτέ να τις γευτείς.

- Του έδωσα εμένα, έρωτά μου, μη θυμώνεις -

νιώθω απλά πως δε γεννήθηκα, δεν έφτασα στη γη

μισός τί να πρωτόμαθα, μισός τί χάρες είδα;

μονάχα ένα χάροντα να μου ζητάει ψυχή

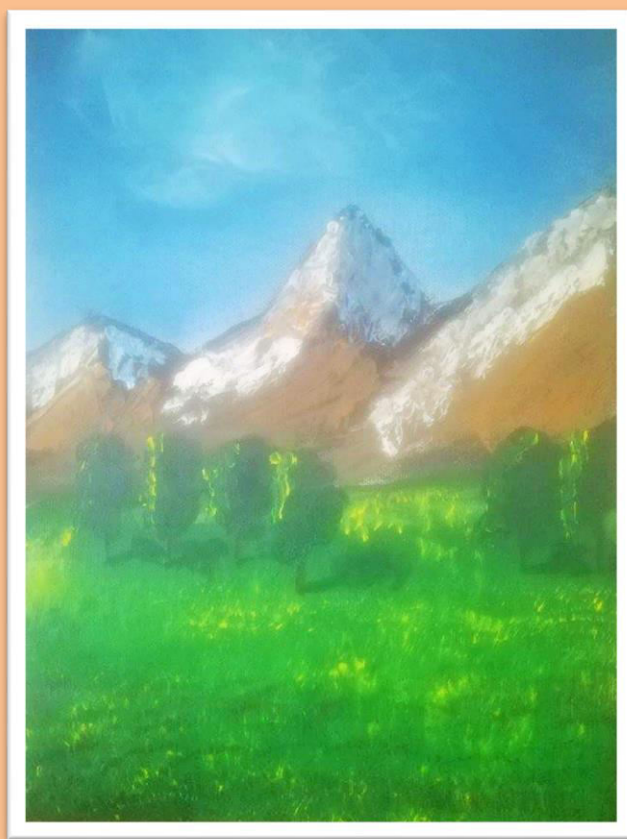
κι αυτή που παραδίδω εδώ δεν είναι η ψυχή μου

πλαστή είναι και κάλπικη, αέρινη ψυχή
κούφια και άδεια, μάτια μου, γιομάτη από λύπη
για λύπηση, για πέταμα, μία και μοναδική...

Αφηγητής

Μπλεγμένοι άνθρωποι, μπλεγμένες καταστάσεις
σχέσεις περίπλοκες και στου μυαλού τη ζάλη μπλέκονται οι χορδές μας
κάπου υπάρχουν αραγμένες οι ψυχές μας
και στο μηδέν κάθονται οι σκέψεις και τα πίνουνε

σ' ένα υπόγειο γεμάτο από υποσχέσεις
κι από ενθύμια και τάματα που αργήσανε
κινούνται αθόρυβα οι δείχτες των καιρών
να προμηνύουν ένα τέλος που αναπτύσσεται...

Ποιητής

*Φαίνεται πως όλα στη ζωή προσωρινά αναπτύσσονται
προσωρινά κινούνται, οδεύουν και ελίσσονται
καθώς περιορισμένα συνεχίζονται και κάποτε πεθαίνουν*

*και καταλήγουν όπως τόσο απλά, παροδικά αρχίζουν
με τα όνειρα δεμένα μες τη σύντομη ζωή τους.*

Άραγε ξέρει και κανείς πόσο προσωρινά υπάρχουμε κι εμείς;

Κι αν όσα ζήσαμε ή κάναμε ή αφήσαμε ή γράψαμε
ή τραγουδήσαμε στους άλλους
θα τα βρούνε λέτε, προσωρινά αφημένα πάνω στο τζάκι τα Χριστούγεννα
ή θα τα ρίξουν έπειτα στην αναμμένη φλόγα;

Και με καημό και μ' ένα πάθος άσβεστο θα τα διαβάσουν όπως πρώτα
προσωρινά να θυμηθούν το παρελθόν τους για να κλάψουνε;

Θαυμαστικό!
μεγάλη απορία, παχύ θαυμαστικό
διπλό τεράστιο ξενόφερτο πλατύ ερωτηματικό
και μες τη μέση μία άνωθεν τελεία να ελπίζει ακόμα...

Ηθοποιός

Εγώ είμαι ο μπεκρής, ο διασκεδαστής
στα χέρια μου κρατάω τη ζωή σας
σας παίζω και γελώ, γελάτε, σας κοιτώ
και στο πιτό μου πίνω τη μορφή σας

ο γελωτοποιός, του κόσμου ο χαζός
τρικλοποδιά θα βάλω στ' όνειρό σας
να 'ρθει καμιά νυχτιά, ο άλλος εαυτός

να δείτε τι κακός είν' ο εχθρός σας

μισώ τη ζητιανιά, μοιράζω τη χαρά
στα χέρια μου κρατώ τη δύναμή σας
τη σφίγγω σα γροθιά, βαράω στα τυφλά
και όποιος δε γελά

στο πάτωμα τον ρίχνω, στα σκουλήκια

εγώ είμαι ο ευτραφής, ο διασκεδαστής
γεννάει το μυαλό μου τόσα αστεία
για βάλτα στη σειρά, πού φτάνουν; μακριά
πιο πέρα κι απ' του σώματος τα τρία

ο γελωτοποιός, του κόσμου ο τρελός
βαράει στο ψαχνό με τη φωνή σας
και κάνει όσα πόθησες κι αρνήθηκες εσύ
γιατί σαν δικαστής και σαν εκτελεστής
νωρίς τον κατηγορήσες κι απέδωσες ποινή
νωρίς τον απαρνήθηκες κι εσύ

σκοτώστε τον μπεκρή, τον διασκεδαστή
που κάνει όλο τον κόσμο να γελάει

σκοτώστε τον χαζό, τον γελωτοποιό
τρελός είναι και μόνος του μιλάει...

Τραγουδιστής

Σήμερα έμαθα πως η ζωή, είναι ένα παραλιακό ταβερνάκι
που κάποιοι τρώνε και πίνουν και μεθούν
κι άλλοι στις λιγδιασμένες κουζίνες του
πλένουν τα πιάτα και τα ποτήρια κι ύστερα σερβίρουν.
Πως σαν πουλί, πετάς στον ουρανό κι όταν πεινάσεις προσγειώνεσαι
στο έδαφος και σκύβεις το λαιμό σου για να βρεις σπόρους
κι όταν χαρίσεις την καρδιά σου, δεν περιμένεις κανένα αντάλλαγμα
αλλά σου επιστρέφουν το μίσος και την κακία
τυλιγμένα με πολύχρωμες κορδελίτσες και σελοφάν
από αυτά που τυλίγουν τα σέλινα στο μανάβικο.
Κι όταν στην τσέπη σου δε βρίσκονται τα χρήματα
παρά μονάχα κάποια αποθέματα σε συναισθήματα και φιλότιμο
αυτά δεν εξαργυρώνονται πουθενά
κι έτσι το μόνο που καταφέρνεις, είναι να γυρίσεις στο σπίτι
με ένα χαμόγελο απαισιοδοξίας.

Συγγραφέας

Ιδού ένα αλήστου μνήμης μαραφέτιον

που εξόδεψα τα νιάτα έως και την τσαχπινιά μου
το πάλευεν ο νεαρός ωσάν διάτρητον εσώρουχον
να ράψει με μπαλωματιές έως και τα εσώψυχά του
ταύτα που σιγοεβράζανε και σιγοεσκιρτίζαν

- για ειδές καιρόν που διάλεξα να βγάλω και δελτίον -
αφηρημένος ήτο ο νεαρός σαν άλλο ένα θηρίον
καθώς τα “πρέπει” και τα “Σας” τον σφάδαζαν στη μέση

είχε βλέπετε, τσαχπινιά εις το μάτι
μα εις τας πόδας και τα χέρια του όλο πονούσεν
κι εκλείστηκεν ωσάν σε μοναστήριον, εις την κάμαρα
κι ευθύς σαν άλλος αρουραίος, μονολογούσε.

Τί να ειπής και δια τους άρρενες, ωραία δεσποινίς μου;
κυφορώντας μόρτικες εσπαντρίγιες εις τας πόδας των
κλάνουσι γοερώς, προς πάσα κατεύθυνσις
τόσο που εφόρεσα μια μάσκα εις το πρόσωπον
να μην εισπνέω και την μπόχαν.

Σῦς .. Ω! με το μπαρδόν. Σεις που φέρετε
ψεύτικαι βλεφαρίδαι μα και κάλπικας στήθη

τί θεωρείτε; Είσθε καλύτερες του αρσενικού μοτίβου;
ο νεαρός θα επιχειρήσει να συγγράψει
με ένα άθλιον, ελλαττωματικό και σκάρτο πληκτρολόγιον
που εχύθη ο καφές και η φορμόλη απ' το εργαστήριον

Σεις ωραία δεσποινίδα μου, πως θα συγγράφατε;
κάμνοντας ίσως όπισθεν
και βάζοντας τα ωραία σας οπίσθια εις το φωτοτυπικόν;
και έπειτα θα εφευρίσκατε καινούργιον πληκτρολόγιον
δια την τέρψη του εγωκεντρικού σας γίγνεσθαι
ως πρώτιστη ανάγκη;

θα ομολογούσα ευθαρσώς, σαν άλλος καουμπόης
πως τοξοβόλος έμοιασα και κυνηγός θηλέων
μα τέτοιο όργιο, να συννευρίσκονται ο τζίτζικας κι ο μέρμηγκας
ομολογώ πως δεν ξανάβρα.

Τί να ειπής και δια τους άρρενες, ωραία δεσποινίς μου;
που δεν αφήνουν λεύτερη μπεκάτσα για μπεκάτσα
φοράνε εκεί ένα σεμνότυφον και λιγδιασμένον πανταλόνι
και βγαίνουν τσάρκα εις μπαρόβια κωλόμπαρα
που σεριανίζουν αι τσουλάραι

είχε βλέπετε ο νεαρός, την τσαχπινιά εις το μάτι
μα εις τας πόδας και τα χέρια του όλο κάπου πονούσεν
κι εκλείστηκεν εις την κάμαρα, με τα ντουβάρια κούφια
κι ευθύς σαν άλλος αρουραίος, μονολογούσε...

Ηθοποιός

Τίποτα, δε θα πω άλλο τίποτα.
Θα ανοίξω το στόμα, και χραπ
θα τα φάω με μιας, θα τα καταπιώ όλα.
Οι στιγμές της ζωής, μια ταινία που φεύγει.
Καρτ-ποστάλ σε περίπτερο, σε κιόσκι για πούλημα
απλωμένες εικόνες, σε σχοινιά να στεγνώσουν.
Θα ανοίξω τη σάρκα να κόψω μια φλέβα
όποια βρω και μου κάτσει, θα ανοίξω το στόμα, και χραπ
θα τη φάω...

Τραγουδιστής

Σήμερα έμαθα πως στο κεφάλι μου
έχω πέντε άσπρες τρίχες παραπάνω από χθες
κι αν εισπράξω ένα χαμόγελο, θα πρέπει να ανταποδώσω ένα «ευχαριστώ»
έτσι για τους τύπους.

Και πως η λέξη «σ' αγαπώ» γράφεται πάντα με λευκό μελάνι
για να μη μπορεί να το διαβάσει κανένας...

Ποιητής

Ο ποιητής ποιεί ήθος πρωτίστως
- κι έπεται το πάθος -
αγαλλιάζει η ψυχή του με το βάθος
και μακραίνει σε απόκοσμους στιχουργικούς διαδρόμους
που δεν έπλασε ο νους!
Συνήθως ξεμακραίνει
έχοντας μια απορία
- τί στην ουσία είναι ετούτη η προσμονή; -
Μην είναι η ανάγκη της έκφρασης η μεγάλη
σίγουρα τον αδίκησαν γι' αυτό έχει τέτοιο μένος
σίγουρα τον πλανέψανε κι έμεινε σαστισμένος
να ανακράζει δαίμονες κι άλλους θεούς μ' οργή...

Υάκινθος

Πουλιά έχουνε γίνει οι ελπίδες μας και πέταξαν
φτερά έχουνε βγάλει τα όνειρά μας και μας φύγαν
καπνοί έχουνε γίνει μάτια οι κόποι μας
τσιγάρα που φουμάραμε και πάνε

αμέτρητες οι γόπες στο σταχτοδοχείο της υπομονής
για έναν καινούργιο, καλύτερο κόσμο
κι αυτός στρωμένος με ροδοπέταλα
και πατημένες υποσχέσεις για το αύριο.

Τώρα δε φτάνει μια ζωή, απ' την αρχή
τα προηγούμενα όνειρά μου να οικοδομήσω
θέλει μολύβι και χαρτί και σχεδιασμό
μετροταινία, ένα αλφάδι κι ένα χάρακα
και σχεδιασμό απ' το μηδέν να ξαναρχίσω
κι από το τίποτα, το ολότελα χαμένο
απ' την αρχή τα ειπωμένα όλα
και πιωμένα τα περισσότερα..

Συγγραφέας

Τις ανοικτές τις πλάτες μου κοιτάζω
φτερά δεν μου 'δωκεν η πλάση
μα σαν φτερούγες αγκαλιάζω το φευγιό μου, με τα χέρια.

Γνωρίζεις τι θα πει να 'χεις τη θέληση
αλλά με φόρα να σου κόβουνε τα χέρια;

Ευχαριστώ λοιπόν την χώραν που με ορφάνειψε
κι ενώ υπηρέτησα εις τα καθήκοντά μου ως στρατιώτης
από ανθρώπους, φίλους κι εχθρούς με εγκατέλειψε
δημιουργώντας μου μια σχέση αφραγκίας με το γίγνεσθαι

καθότι αι οικονομικοί παράγονται
τοιουτοτρόπως τέμνονται εις μίαν παράλληλο ευθείαν
όταν το τετράγωνο της υποτείνουσας ισούται με το
άθροισμα
των τετραγώνων των δύο κάθετων πλευρών.

Πως διάολο ξεπέσαμεν εμείς οι ποιηταί;
που πρώτοι απ' τους αρχαίους δώκαμε πολιτισμό
εις το πλήθος
και θέσαμεν ωσάν παρακαταθήκη, αφήκαμε την
πρωτοπόρα λίθο
κι οι επόμενοι αντέγραψαν χωρίς καν δισταγμό
το *life style* της ζωής ώστε να γίνει μόδα...

Τις ανοικτές τις πλάτες μου κοιτάζω
φτερά δεν μου 'δωκεν η πλάση

μα σαν φτερούγες αγκαλιάζω το φευγιό μου, με τα χέρια
κι αναφωνώ πως ό,τι είχα να το πράξω, το δοκίμασα
και πως απαύδησα μ' όλο τον παραπάνω οχετό
έως και πληγώθηκαν τα αισθήματά μου
δι' αυτό και πλέον αποσύρθη...

Τραγουδιστής

Ερωτεύσιμος θα πει, να 'ναι η καρδιά σου φυλακή
μα εσύ ελεύθερο πουλί που θα πετάει
ένα κελί στην ερημιά, να μη γνωρίζει λευτεριά
κι ουδείς στον κόσμο το κλειδί του να κρατάει

ερωτεύσιμος θα πει, να 'χεις μι' αγάπη στην ψυχή
που δεν περνά, όσο το δάκρυ κι αν κυλάει
χωρίς τα βράδια συντροφιά, με τον καπνό παρηγοριά
με κάποια άγνωστη σκιά να σου μιλάει

ερωτεύσιμος θα πει, να χτίζεις κάστρα στη σιωπή
τα πρωινά μονάχα ο αγέρας να περνάει
τόσα που κόπιασες να δεις, να σου τα τρώει η ζωή
σ' ένα λεπτό, κάθε σου αίσθηση να σπάει

ερωτεύσιμος θα πει, πάνω στα χείλη της φιλί
χωρίς πιστό, χωρίς ζωή, χωρίς νερό και προσμονή
κι εσύ να ζεις, κι εσύ να ζεις... γαμώτο
εσύ να ζεις μέσα σε κάποια φυλακή
που όσο κι αν θάβεις πιο βαθιά το μυστικό
να μη γιατρεύεται η πληγή και να πονάει...

Συγγραφέας

Εκ των κλασμένων μου ονείρων και πατημένων
ψευδαισθήσεων
κάνω απόψε σιωπηλή διαμαρτυρία...
για όλα εκείνα τα ανήκουστα που βολοδέρνανε στο
ασυνείδητο
γι' αυτό κι οι λέξεις που θα πω θα 'ναι ατόφιας και ένρινες
σαν πετρίδες στη γλώσσα.

Μισή κλανιά για τ' όνειρο που μου το κλέψανε
μισή ζωή που την σπατάλησα σε ψευδαισθήσεις
-μισός εγώ, μισή εσύ- κι όλοι μαζί ένα μισό απ' το
ολόκληρο

μισή κι η τούρτα στο ψυγείο...
κι αυτό το ποίημα -νεανική μου ανάμνηση-

να μου το σημειώσεις κάπου πριν να λήξει η αξία του
τουλάχιστον να το κρατήσουν στην επόμενη ζωή
για την αποφυγή του ανεκπλήρωτου.

Βρέχει απόψε παγωμένες σταγονίτσες
που πέφτουν πάνω σε θλιμμένα πρόσωπα με σκυθρωπά
προσωπεία
και μοιάζουν σα να πλησιάζουν τα Χριστούγεννα ένα
πράγμα...

Υάκινθος

Αστράφτει. Φοβάμαι. Φοβάμαι μόνος.
Κράτα με στην αγκαλιά σου, να μην κρυώνω απ' τ' αγιάζι.
Μη μιλάς. Άκου. Αστράφτει. Που είσαι; Μίλα μου.
Πες ένα γράμμα, το πιο όμορφο. Φώναξε!
Πες μια λέξη, την πιο ωραία. Κι ας λείπεις. Δε θα μιλήσω.
Θα μιλάει η σιωπή μου. Θα λέει τα πάντα. Θα σε κοιτάω ν' αστράφτεις!
Γέρασα. Μεγάλωσαν τα νύχια μου. Αγριέψαν τα μαλλιά μου.
Ασπρίσανε τα γένια μου. Καμπούριασα.
Θυμάμαι τα χείλη σου. Κεράσια. Με μέθαγαν.
Ρώγες που κύλισαν στον κατήφορο, την ώρα που ανηφορίζαμε.
Μάτια που σφράγισαν τις παραισθήσεις. Χείλη που πάγωσαν το χρόνο.

Λέξεις που σκότωσαν το συναίσθημα. Χέρια π' ανάστησαν την αγάπη.

Ζωγραφίζω καράβια να πλέουν στις θάλασσες.

Πάρε με στην αγκαλιά σου. Αλήθεια λέω. Άκου. Αστράφτει!

Ηθοποιός

Η ώρα έφτασε λοιπόν

σε ένα καρουζέλ να ενώσουμε τα χέρια, γεμισμένα με αλκοόλ

κι η χαρμολύπη από μακριά να πλησιάζει, οσονούπω

με μια μαϊμού που μας χορεύει ένα συρτό

φάτε ψάρια, φάτε ψάρια και κοιλιά περιδρομο

φάτε ψάρια κι όχι μάτια, χτύπησα το σήμαντρο

και μαζεύτηκε ο κόσμος γύρω από την εκκλησιά

από μέσα πεθαμένος και απ' έξω μια οχιά

γιατί έχω βασιλιά νονό, έχω κουμπάρο αρχηγό

σε μια ομάδα ποδοσφαίρου του Κονγκό

έχω τσίρκο, έχω και τσίρκο

και μια αρκούδα που χορεύει καλαματιανό

φάτε ψάρια, φάτε ψάρια και χορέψτε μαζί μου λαμπάντα

μασκαράδες του κόσμου γιορτάστε

Γιώργος Κόκκινος

κι έξω να βρέχει, έξω να βρέχει
μια εμπειρία ακόμα χορτάστε!

φάτε ψάρια, φάτε ψάρια και κουνήστε τον ποπό
να απλωθεί εις την βεράντα, ωσάν μια κίτρινη μπουγάδα
η κλειψιά, η πορδή κι ο οχετός
- κι έχω φτωχύνει -

φάτε ψάρια και σταυρώστε, αμαυρώστε τον σκοπό
μιας και ο γράφοντας τούτης της λύπης
εντός σκυθρωπού προσωπίου, θαρρώ
έχει απογίνει πλέον αλήτης

κι έξω να βρέχει, έξω να βρέχει
μια εμπειρία ακόμα χορτάστε
φάτε ψάρια και σταυρώστε κι αμαυρώστε τον σκοπό...

Συγγραφέας

Ο γέρος με τα δόντια σάπια, τα μαλλιά ψαρά
κουμάντο κάνει απόψε σε μια αδειανή φωλιά
αμ, ξέρει πως προδόθηκε απ' τις επιλογές
φωνάχτε του να μαζωχτεί απ' τις τρικλοποδιές

δεν ήτο και καλός εις τις αθλοπαιδιές..

στο δρόμο του τα γιούλια γενόντουσαν φραγκόσυκα
τα πορφυρά κυκλάμινα γινόντουσαν σταφύλια
ήσαντε πέντε ξόβεργες στημένες στις μηλιές
επιάστηκεν αιχμάλωτος και μέτρησε τα μήλα

μ' αυτό στο βιός πορεύτηκε και σήκωνε παντιέρα
κάθε όταν του τη σβούριζε, καθ' όποτε νικιόταν
και φου και φου τη σήκωνε στον άνεμο με φόρα
- χύθηκεν το φιλότιμο και μούσκεψε το χώμα -
υπερηφάνεια δεν περίσσεψε ούτε ένα δράμι ως τώρα

ο γέρος με τα δόντια σάπια, τα μαλλιά ψαρά
το ακλόνητο σκεπάρνι σέρνει με βαριά καρδιά
σηκώνει, το σβουράει στην πλάση και μονολογεί
«πώς γίνεται στον κόσμο να ' ναι όλοι τους τρελοί; »

Ποιητής

Λείψανε βλέπεις τα τραγούδια εξορίας
λείψανε οι επαναστάσεις και οι έρωτες
από ' να κόσμο που συντηρεί τις ενοχές του και τις βρίζει

και βγαίνει στα μπαλκόνια έπειτα αυτόνομα να κάνει κήρυγμα.

Μάθαμε λοιπόν ποτέ αν οι εξεγέρσεις γίνονται πανανθρώπινα;
ως αγαθά ενός πολιτισμού που καταργεί την εκμετάλλευση και τη διχόνοια
σπέρνει θεμέλια για να πατήσουν τα ορφανά του
και καταργεί την υποτέλεια...

Υάκινθος

Σαφέστατα δεν άντεξα γι' αλαργινό ταξίδι
πονέσανε οι ώμοι μου να κουβαλάω τη νιότη
πληγώθηκαν τα πόδια μου να περπατώ στις μύτες
μην τύχει και ξυπνήσουνε του πρότερου αναμνήσεις
και βάλθηκα να ετοιμαστώ για το στερνό φευγικό μου
με δυο βαλίτσες αδειανές που μέσα έχουν τα πάντα
- εμένανε, εσένανε - κι άλλα που δεν μετριοούνται
τα άυλα, απατηλά, αστάθμητα όνειρά μας
κι αυτά που ο καθένας μας φροντίζει να ελπίζει
μα αν τα μετρήσεις σιωπηλά, είναι όλη η ζωή μας.

Άλλοι τα λένε τεμπελιά κι άλλοι τα λένε πλούτη
κι άλλοι τα δένουν στα μαλλιά και τα 'χουν για παντιέρα
στον κόσμο θα 'βρεις σύμμαχους, μα και πολλούς κηφήνες

που τρώνε απ' τη σάρκα σου, το μυελό οστό σου
και πίνουνε για λιχουδιά, ουσία του εγκεφάλου
-μπορείς να τους αποκαλείς «κανίβαλους» αν θέλεις
μα εκείνοι που μας δίδαξαν τους κάμαν αρχηγούς τους
πατώντας πλάι σε πτώματα και σκίζοντας τις σάρκες
να βρούνε μέσα θησαυρό, να τον επωμιστούνε-

το εισιτήριο λοιπόν, δεν μοιάζει με όλα τ' άλλα
σκαλίστηκε από έμπειρο μαστόρι, Αφρικάνο
δεν είναι κάνα χάρτινο που σκίζεται στα τρένα
κι ύστερα δίνεις μια και το πετάς στις ράγες...
ετούτο χειροποίητο, το λες και κεντημένο
κι έχει επάνω του ρωγμές από ιδρώτα κι αίμα
κι εκεί που ανεβάζαμε ψηλά τα ιδανικά μας
ο Αφρικάνος μου έφερε ετούτο απ' το μαστόρι.

Την ιστορία της ζωής, αν θες να περιγράψω
απ' όπου συλλαμβάνονται τα τέκνα με το σπέρμα
- για εμάς που δεν ετύχαμε μια τέτοια συγκυρία
και μείναμε στις χούφτες να βαστάμε την ορφάνια
για εμάς, που λες, πιο εύκολα θα κλήρωνε ταξίδι
που στα σαράντα φτάσαμε ν' αποφυλακιστούμε

περνώντας όλο το άδικο, μα και το κρίμα ολούθε -

κοιτώντας από μια σχισμή - Τί βλέπεις πες μου, τώρα; -

σε μία κλειδαρότρυπα χωθήκαν οι ενοχές μας
οι τύψεις μας, τα νιάτα μας μα κι ο εγωϊσμός μας
να καμαρώνει σέρνοντας, την τύχη του στη χλόη

ο Αφρικάνος μου έφερε ετούτο απ' το μαστόρι

το εισιτήριο αυτό από σίδερο και βίδα
μοστράρει επικίνδυνα τις νύχτες στο μανδύα
αυτόν με τις εννιά ουρές και την οπή οβίδας
που διαπερνά συθέμελα και σκίζει το κρανίο
δεν είναι κάνα χάρτινο που παίρνεις λεωφορείο
και ύστερα λήγει πια η ταξιδιωτική του ρότα.

Το λες και «δε-γαμιώτικη» σκληροπυρηνική καπότα

για ν' αποφεύγεις έμπρακτα την βίαιη ορμή σου
το λες και ταξιδιάρικη σκληροπυρηνική φυγή...

Τραγουδιστής

Στον τόπο αυτό που με ορφάνεψε

κι εντέχνως, σιωπηλά με παραγκώνισε στο περιθώριο

να στέκομαι ως πελαργός με το 'να πόδι όρθιο σε μια γωνιά

έχω να πω

πως δεν θα ορθώσω το κεφάλι, ούτε ανάστημα

μα κι ούτε θα παλέψω με τους δαίμονες που δημιούργησε

- καθώς κι αυτά σαν τέρατα, δικαιούνται για να ζήσουν -

έχω να πω

πως ίσα κι όμοια, ζώα αμόρφωτα με ανθισμένους κρίνους

ίσα και όμοια μας κατατάξανε με όποια πενία της ψυχής

και στο τραπέζι μας πλασάρανε τους φουρνισμένους αχινούς

μιας οπτικής μπουρζουαζίας

και τα ψημένα κάστανα επάνω στη φουφού

να περιμένουν την πορεία

μιας ομαδούλας κωλοπαίδων που "εψήθησαν" να φτάσουν στου Ψυρρή

για τυπικούς ουζομεζέδες.

Εγώ γουστάρω να σε πάρω απόψε για να φύγουμε! Που είσαι;

μα ξέχασα! εσύ δεν γνώρισες μητέρα και πατέρα

μα μόνο εμένα που σ' ανάθρεψα

κι απάνω στα φτερά σου ακούμπησα λησμονημένος

- πες ότι θέριεψα απ' την παρέα σου και αναστήθηκα -

Γιώργος Κόκκινος

μες την ψυχή, τα σωθικά
μέσα στο νου και τυραννιέται
κυκλοφορεί σα μαστουριά μέσα στο αίμα και πλανιέται
κάθε μου λέξη, συλλαβή, κάθε μου όρθιος στίχος
- κι αυτός έπεσε ένδοξα καβάλα στην ελπίδα -
ηρωικά απόβραδα
που ρήμαζαν στα χνάρια σου, της νιότης μου τα χρόνια...

Ποιητής

Στα λυπημένα μάτια των γλάρων
στους μοναχικούς ακροθαλάσσιους φάρους
στις νυκτωδίες φεγγαριών που σβήσανε
στις μελωδίες των ήλιων που ανέτειλαν, είναι η ζωή.

Στα βράχια ξεχασμένων θαλασσών
στα τελευταία δάκρυα πιερότων που αναζητήσανε τον έρωτα.

Ξεκινώ κι ολοκληρώνω με την αδικία στα μάτια να ζωγραφίζει χαμένους
θαλασσινούς παραδείσους.

Στις ακρογωνιασμένες νύχτες των φεγγαριών
στις απόκρημνες πλαγιές των ορεινών σχηματισμών, είναι η ζωή.

Περσινό σύννεφο πέταξε πάνω απ' το σπίτι μου και με θυμήθηκε..

Συγγραφέας

Φέγγει καλύτερα το σκοτάδι στα μισόκλειστα μάτια μου
γυαλίζει η επιφάνεια του λευκού, που ντύνεται με γαλάζιο
τρέχει απ' τα μάτια το γαλάζιο και γίνεται μπλε της παλίρροιας.

Κάπου στις άκρες των γραμμάτων
υπάρχουνε τρίχινες βεντάλιες να σου κάνουν αέρα
μένει ν' αποκοιμηθώ στο πλάι σου.
Στις άκρες, ένας ψεύτης ήλιος κι ένας αλήτης καιρός να γυρνάει
- τα αδικημένα γράμματα του μελανιού μου -

Με όποιο χρώμα και να σε ζωγραφίσω, θα κλάψω.

- Γράφω για μένα -

το τιποτένιο ισχνό ανθρωπάκι με τα μαύρα γυαλιά
και το τσιγάρο στα χείλη...

Ηθοποιός

Πάει το καράβι βούλιαξε, γιατί έμπασε νερά
κι ο καπετάνιος απ' το δάκρυ πνίγηκε στο χαντάκι
έλιωσε το χαρτί του κι ήταν φτιαγμένο με μεράκι

μου είπες «πήρα τις αποφάσεις μου και βρίσκομαι αλλού»

- τα λόγια σου είναι αυτά, μην λες πως σ' αδικώ -

όπου κι αν είσαι, ό,τι κι αν κάνεις, όπως περνάς

θα 'χεις το βάρος μες τα σπλάχνα

και πάντα θα πετάγονται στον ύπνο οι ενοχές

για να ζητούν δικαίωση για ό,τι ειπώθηκε κι ό,τι αδικήθηκε

μα εγώ θα λείπω από εκεί για ν' απαντήσω

κι εμείς σπασμένο μανταλάκι

που κρέμαγε αγάπες με ζουμιά απ' τα φιλιά

πλυμένη απ' τον ιδρώτα, σαν αμάνικο μπλουζάκι

που βρέθηκε με λάσπες στα σκαλιά

βλέπεις, δεν γεννηθήκαμε εχθές

και το πιοτό που θα ξεχνάς τις «αντοχές»

δεν εφευρέθηκε ακόμα...

Ποιητής

Μπλουζάκι καλοκαιρινό, φοράω γύρω απ' το λαιμό

σαν κόκκινο μαντήλι

να μου προσέχει το λαιμό, αντί για εσένα που αγαπώ

που κίνησες ταξίδι

μπλουζάκι καλοκαιρινό, φοράω για μαντήλι

αντί για σένα που αγαπώ κι αρνήθηκες το δρόμο αυτό

- κι η παγωνιά δε σμίγει -

ανθρώπους που αγαπήθηκαν, ολότελα χωρίζει

και κείτομαι γερμένος σ' ένα υπόστεγο

τριγύρω να χιονίζει και να βρέχει

για όπλο να 'χω μόνο ένα στίχο μου

κι ασπίδα τα υψηλά ιδανικά μου...

Συγγραφέας

Περιφέρομαι σαν άγνωστος στρατιώτης

σ' έναν κόσμο που τον έπλασε ο Θεός

μα στην πλάση να μην βρίσκεται Θεός;

να με πάρει από το χέρι να μου δείξει την οδό

να με βγάλει απ' τ' αδιέξοδο που σφήνωσα

- ποιος θα βρει της ευτυχίας τον σκοπό; -

Μέσα κι έξω ανθρωπάκια, φίλοι - εχθροί, χαμογελάκια

πονηρά γλυκά λογάκια, ερωτόλογα στους τοίχους. Μέσα εγώ!

Στη σκοπιά φυλακισμένος, μόνος, έρμος, πεταγμένος
έναν άγνωστο στρατιώτη μες το πλήθος, που κραυγάζει “σε μισώ”

να μ’ αλλάξετε ποτέ δε θα μπορέσετε. ν’ αποτρέψετε χειρότερα, μπορείτε.

Δέστε ζόρικο σχοινί και ψηλά στη φυλακή
κάποιος να ‘ρθει να κλωτσήσει την καρέκλα.

- Η ζωή είναι μια τρέλα και ο θάνατος ευχή
θέλει θάρρος για ν’ αφήσεις τη ζωή -

Τι άλλο πια να πω για μένα; είναι χιλιοειπωμένα. Τα ‘παν άλλοι σε μια μέρα

μα στο τέλος κρεμαστήκαν ζωντανοί
άλλος πήρε δηλητήριο να περάσει καθαρτήριο
και στην κόλαση σαν πήγε να εκτελέσει την ποινή
είδε είμαστε ούλοι κι ούλοι, ίσοι κι όμοιοι, αφέντες - δούλοι
κι οι αυτόχειρες παρθένοι στο σκαμνί

- τούτη γη που την πατούμε, όλοι μέσα θε’ να μπούμε. Ε! ας φύγουμε όπως
θέλουμε εμείς -

ας την πλάσουμε μια νύχτα πριν ν’ ανοίξουμε τα μάτια
έτσι όπως τα παλάτια που γκρεμίζονται με μιας
λες και είναι τα όνειρά μας που χαράξανε το θέλημα καρδιάς.

Λένε αυτό ελευθερία ή τ' ανθρώπου απλά δειλία
ν' αποτρέπει τα συμβάντα τα μελλούμενα;

γιατί πιο απαίσια γεύση έχει η μνήμη που θα έρθει
όταν σμίξουνε στα μάτια μας τα επόμενα
- όσα δε θα τ' ανεχτούμε, τόσα θα 'ρθουν που θα πούμε
“φτάνει, ως εδώ ήταν όλα αυτά που ανεχτήκαμε” -

Τώρα πρέπει να σας βρίσω για να σας καληνυχτίσω
τόσο όμορφα που έντυσα τη νύχτα σας.
Φέρτε κάδους και κουβάδες, τρέχει αίμα στις καινούργιες χαραμάδες.
Κοκκίνισανε τ' αστέρια και θλιμμένο το φεγγάρι
κατεβάζει τη στερνή γουλιά υδράργυρο.

Χαιρετώ Σας ποιητές μου, λέγοντας δυο συλλαβές μου
- “Γαμώ” - και οδεύω προς την έξοδο που εφηύρα...

Ηθοποιός

Στερέψανε τα περιθώρια της υπομονής και της ανάγκης μου
το πάθος κατεβαίνει με ξεκούρδιστες κιθάρες στα υπόγεια πατώματα
κι εγώ ετοιμάζω τις βαλίτσες μου για να κρυφτώ μαζί του

Γιώργος Κόκκινος

φεύγω στο άπειρο ταξίδι με τις μνήμες μου
πλάθω τον κόσμο απ' την αρχή, βάζω και μια υπογραφή
σ' αυτό τον πίνακα που φτιάχτηκε απ' τις κακίες μας
και τις κακές στιγμές του

- εγώ τον έπλασα κι εσύ
και τώρα μαρτυρώ τις αντοχές μου -

χτυπάνε ακόμα οι λέξεις μες τα σπλάχνα μου
λέξεις που σφάζουν τους ανθρώπους σαν ακούσεις να τις λένε
στριφογυρίζουν στο μυαλό και μες την τρέλα σου
βάζεις φωτιά να τις τελειώσεις κι αυτές σε καίνε

κατηγορώ και τις ανάγκες μου, γιατί σαν άνθρωπος τα ζήλεψα
τα ευτυχισμένα στιγμουλάκια, τα μικρούλικά, εκείνα !
που σου χαρίζουνε την αίσθηση
πως κρύβεις έναν κόσμο μες τη χούφτα σου...

Υάκινθος

Φάγαμε πιο λίγη πίκρα σήμερα.
Η κοιλιά είναι πρησμένη από τις μαζωμένες, αχώνευτες
πικρίες, που κάτσανε σαν πέτρες

και δε λέει ν' αδειάσει το γαμημένο το έντερο.
Δυσκοιλιότητα πετριών σ' ένα σμάρι από τρωγλοδύτες.

Έπλυνα τα δόντια μου με λαδόνερο
μήπως και ξεπλυθεί το στόμα μου απ' τις κακίες που
ξεστόμισα.

Άνοιξα το παντζούρι, να δω αν πρόβαλε για λίγο ο ήλιος
και το έκλεισα αμέσως, σαπίζοντας
πεθαίνοντας στα σκοτεινά μονοπάτια της κάμαρας
λίγο-λίγο.

Κι αύριο, αν έχει πιο καλύτερο καιρό
λέω να πάω καμιά βόλτα μέχρι τον κήπο
- έτσι ταπεινά -

μονάχα για να δω αν τα ραδίκια έχουν φυτρώσει ανάποδα
ή αν κάνα γεροσκώληκας
κατέληξε να γίνει η τροφή γι' αρπακτικά.
Σημείωσα στο ημερολόγιο πορεία θανάτου.

Δευτέρα - Τρίτη μέσα

Τετάρτη στο γιατρό

Πέμπτη στο φαρμακείο

Παρασκευή στην ξάπλα για να με πιάσουνε τα φάρμακα

Σαββατοκύριακο, πρώτα ο Θεός

Γιώργος Κόκκινος

με τις πιτζάμες αποχάνωση.

Μου χτύπησε στο μάτι μια λέξη κι άνοιξα λεξικό

- να! κάτι πρωτότυπο -

“επέκεινα” γράφει.

Τι σκατά είναι το “επέκεινα”;

Εγώ επέκεινα...

Εσύ επέκεινες...

Αυτός επέκεινε...

Επεκείναμε όλοι που λες, σε μιαν άγνωστη λέξη κολλημένοι

πάνω που πηγαίναμε τσάρκες

και τώρα τραβάμε νέα πορεία

κι ο καθένας πουλάει το κορμί του σε τιμή ευκαιρίας.

Βρείτε έναν κατάλληλο δότη συναισθημάτων

γραπώστε τον και κρατήστε τον!

Αν νομίζετε πως τα υπόλοιπα πρωτεύουν

μάλλον πρέπει να σας δει ένας ψυχίατρος...

Απόγινε το κακό.

Κι αν έβρεξε για λίγο σήμερα

πρότερον θνητοί III

*θα βρέξει κι αύριο
θα βρέχει κάνα χρόνο ακόμα
μέχρι να ξεπλυθούμε
και να στεγνώσει το δάκρυ...*

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Στον Εθνικό κήπο της Αθήνας, ένα μεσημέρι του Αυγούστου, σ' ένα παγκάκι κάπου απόμερα από τον κόσμο, βρίσκεται καθισμένη μια κυρία γύρω στα 40. Έχει αφήσει τα παιδιά της να παίζουν λίγο παραπέρα ενώ ο καιρός είναι ζεστός μεν, αλλά συννεφιασμένος. Ακούει τραγούδια με ακουστικά κινητού. Λίγα λεπτά μετά πλησιάζει το παγκάκι ένας κύριος γύρω στα 50 με γκρίζα μαλλιά, ενώ στα χέρια του κρατάει ένα πακέτο τσιγάρα και μια ομπρέλα.

-καλημέρα σας κυρία μου.. λένε θα βρέξει σήμερα. Για να δούμε..

της χαρίζει ένα πλατύ χαμόγελο

-καλημέρα σας!

-είστε ώρα εδώ;

-όχι πολύ. Έχω αφήσει τα παιδιά μου να παίζουν εδώ παρά πέρα...

-να τα χαιρέσετε! Πόσο μεγάλα σε ηλικία;

-ο μικρός μου είναι 5... κι έχει πάρει το όνομα του παππού του

η μεγαλύτερη είναι 6, πάει Νηπιαγωγείο

-μπράβο! να τα χαιρέσετε... να χαρείτε να τα δείτε να μεγαλώνουν

-ευχαριστώ. Εσείς κύριέ μου;

του χαρίζει ένα μεγάλο και πλατύ χαμόγελο

-εγώ κυρία μου, χρόνια έψαχνα να βρω τον έρωτα και την αγάπη κάπου.

Τελικά με έριξε στην αγκαλιά της μια μικρούλα και με παγίδεψε, ε και είμαι μαζί της...

γελάνε και οι δύο

-βέβαια η πρώτη αγάπη όπως λένε μένει αξέχαστη και παντοτινή... αλλά τί να κάνουμε;!

ατυχήσαμε..

τον κοιτάζει μ' ένα μεγάλο βλέμμα γεμάτο απορία

-λυπάμαι!

-προσπάθησα να κάνω τα πάντα γι' αυτήν, αλλά δεν μας βγήκε τελικά.

Ώσπου μια μέρα σηκώθηκε και έφυγε από το σπίτι και δεν την ξαναείδα.

-Πρέπει να είσαι γύρω στα 50;

-51 για την ακρίβεια, ναι κι ακόμα δεν έβαλα μυαλό!

γελάνε και οι δύο

-κράταγα σημειώσεις όλα αυτά τα χρόνια, κράταγα ημερολόγιο, έγγραφα στίχους γι' αυτήν, πολλά τα ποιήματα .. αλλά θα μείνει μια ανάμνηση αυτός ο έρωτας.. ίσως να γίνει ένα παράδειγμα για τους νεότερους, ώστε να μην είναι τόσο ενθουσιώδεις..

-θα χαιρόμουν να μου διάβαζες κάτι πρόσφατο που έχεις γράψει..

παίρνει μια λυπημένη έκφραση και της διαβάζει από ένα κομμάτι χαρτί μερικούς στίχους

-«Ξεκίνησα μιαν ώρα για ένα μακρύ ταξίδι

πιο μακριά να φτάσω απ' τη δική μου Ιθάκη

εφόδια δεν κράταγα στους ώμους, μήτε στις τσέπες μου ψωμί

αγάπη είχα φορτώσει τις βαλίτσες μου

λατρεία απ' τη λατρεία μου, στο κόκκινο δισάκι

τεράστια τ' αποθέματα υπομονής κι ελπίδας μες στα σπλάχνα μου

κομμάτια εφημερίδας μες τις τσέπες

που λέγανε για μια χαμένη αγάπη, που άργησε να 'ρθει

ο δρόμος που περπάτησα, χιλιόμετρα

με ορθάνοιχτα τα μάτια και τ' αυτιά να μη τον χάσω

κι όπου έβρισκα μικρές τριανταφυλλιές

προσκύναγα το χώμα τους, κάνοντας μίαν ευχή

να φτάσω μ' όση δύναμη μου απόμεινε τα μάτια σου...»

είναι από τα καλύτερα πιστεύω που έτυχε να γράψω και το κουβαλάω σαν φυλαχτό μαζί μου, μήπως την ξαναπετύχω πουθενά και της το διαβάσω να το θυμηθεί!

γελάνε και οι δύο

-ο γάμος και η οικογένεια, είναι μια πολύ πονεμένη ιστορία τελικά. Δεν σου αφήνουν περιθώρια για την προσωπική σου ζωή. Πρέπει να είσαι πάντα πίσω απ' τα παιδιά σου..

έβγαλε από την τσέπη της μια οικογενειακή φωτογραφία να του δείξει

-χαίρομαι για την οικογένεια που δημιούργησες και εύχομαι να δεις τα παιδιά σου να προκόβουν στην ζωή τους. Αυτό είναι άλλωστε το νόημα...

σηκώθηκε από το παγκάκι κι άρχισε να κάνει κύκλους γύρω γύρω, ανάβοντας παράλληλα κι ένα τσιγάρο

-στη δική μου περίπτωση, ενώ εκεί ήθελα να πάει το πράγμα, τελικά χωρίσαμε. Με την επόμενη ...δεν! Δεν μου κάνει την ίδια αίσθηση.. ούτε να το σκεφτώ. Είχα μεγάλα σχέδια για τη σχέση μας. Πιστεύω είχε περάσει σε άλλο επίπεδο μέσα από αυτά που κάναμε και θα ήθελα να μην έχει λήξει. Έπειτα, μετά τον χωρισμό ..άρχισα να διαγράφω μνήμες, να τρώω απωθημένα, να καταπίνω χίμαιρες και να σκουπίζω δάκρυα..

κάναμε μαζί, ό,τι περνάει ανθρώπου ο νους, πήγαμε ταξίδια, γράψαμε τραγούδια, μαλώσαμε, τα βρήκαμε, ξαναμαλώσαμε, τα ξαναβρήκαμε... ώσπου καταφέραμε να μαλώσουμε και με τον εαυτό μας...

Τα πάθη απ' τον έρωτα! θέλει κόπο για να στηθεί μια σωστή σχέση, με αμφίρροπες υποχωρήσεις, αμοιβαίους συμβιβασμούς ..θέλει κόπο για να στηθεί το όνειρο του καθενός!

- ...και; και μετά;

-από την πρώτη στιγμή που την γνώρισα, εκείνο το απόγευμα του Σαββάτου, στα 19 της, ακριβώς 21 χρόνια πίσω, σαν σήμερα, σαν τώρα, σα να ξαναγνωριστήκαμε από την αρχή σ' αυτό εδώ το παγκάκι που καθόμαστε τώρα, που μου άλλαξε ριζικά τη ζωή μου από τότε και τη σκέφτομαι ακόμα με τις μνήμες που παρέμειναν..

-τί θυμάσαι από κείνη; τί σου έμεινε τελικά;

-μια βαθιά αγάπη μου έμεινε .. κι ένα ελάχιστο μίσος, μια απορία κι ένα γαμώτο!

κάθεται εκνευρισμένος στο παγκάκι δίπλα σ' αυτήν

-μα, πες μου! ποιος λογικός άνθρωπος χωρίζει έτσι στα ξαφνικά από έναν άλλο άνθρωπο, σε μια νυχτιά;

ποιος λογικός άνθρωπος παρατάει έναν αφοσιωμένο άλλον άνθρωπο, επειδή έτσι του ήρθε;

-ε, δεν είναι ακριβώς έτσι πάντα. Πολλές φορές εμείς οι γυναίκες, θέλουμε κάτι παραπάνω στο παιχνίδι... πέρα από μια αγκαλιά, ένα φιλί, λίγο συνηθισμένο σεξ και κάποια αφοσίωση! Θέλουμε να γνωρίσουμε κι άλλα πράγματα! κατάλαβες;

περνάει από κοντά τους ένας περαστικός και πιάνει την κουβέντα

-καλημέρα σας... λέτε θα βρέξει; πολύ μαυρίλα πάντως. Αν βρέξει, θα βρέξει πολύ πράγμα..

μήπως μπορώ να σας κάνω τράκα ένα τσιγαράκι; ξέχασα τα δικά μου...

-βεβαίως, βεβαίως, ορίστε!

-να ξέρετε ... (με ένα πλατύ πονηρό χαμόγελο) οι γυναίκες καίγονται κι αυτές όπως τα τσιγάρα μας, αρκεί να βρεις το κουμπί τους... μετά .. σε κυνηγάνε από πίσω ! καλημέρα!!

έκαναν ελάχιστα δευτερόλεπτα μια παύση και οι δυο και κοιταχτήκανε στα μάτια..

- δεν θα ξεχάσω τη γεύση του πρώτου της φιλιού, το άρωμα του κορμιού της, τη δίψα του ιδρώτα της και τη βαθιά γαληνεμένη αγκαλιά της. Και να σκεφτείς. εκείνη το δημιούργησε. Είχε το ταλέντο να σε καλμάρει, ακόμα κι αν ήσουν άγρια εξαγριωμένος μαζί της, ακόμα και μετά από έντονο τσακωμό, αφού της πέρναγε ο θυμός, είχε το ταλέντο να καλμάρει κι εσένα.

-υπήρξες τυχερός λοιπόν που τη γνώρισες...

-από τη μια νιώθω ότι με εκμεταλλεύτηκε στο έπακρο για να κάνει την επανάστασή της πάνω στα ντουζένια της με έρωτά της... κι από την άλλη δεν μπορώ να την ξεπεράσω ...γιατί δεν υπήρξε άξια αντικαταστάτρια

έπειτα έμαθα πως έκανε ταξίδια μακρινά, πέρα απ' τις γραμμές των οριζόντων. Πήγε Αγγλία, Γερμανία, έφτασε Αμερική ..μετά έχασα τα ίχνη της.. έκλεισα κάθε δίαυλο επικοινωνίας..

Άσχημο πράγμα ο έρωτας, ιδίως όταν δίνεσαι με πάθος. Όταν σου παίρνει τα μυαλά και σε ζαλίζει η σκέψη της, όταν νιώθεις τί νιώθει κι όταν νιώθεις ότι σε σκέφτεται αλλά δεν μπορείς να κάνεις τίποτα για να είσαι κοντά της, αυτό είναι το χειρότερο συναίσθημα.. !

-την αγαπάς ακόμα την Υεμένη;

συγκινημένοι κοιτάζουν στα μάτια ο ένας τον άλλον

-είσαι ευτυχισμένη;

-την αγαπάς ακόμα...;

-δεν εξελίσσονται τα πράγματα πάντα όπως περιμένεις να σου πάνε και δεν υπάρχει μια κάποια συγκεκριμένη απάντηση σ' αυτή την ερώτηση.. είναι όλα τόσο συγκεχυμένα στο μυαλό μιας γυναίκας που όταν δει πως κάτι δεν την ικανοποιεί σε σένα ..θα σου φύγει!

-δεν θα πάρεις ποτέ την απάντηση που περιμένεις να πάρεις ...

-μετάνιωσες; παραδέξου το! Πες το, έστω και τώρα σ' αυτό το παγκάκι, 21 χρόνια μετά με 2 παιδιά και ευθύνες περισσότερες. Πες μου το! Μετάνιωσες;

-όχι δεν μετάνιωσα ...αναπολώ τις όμορφες στιγμές μας, αλλά ήθελα να πάω ένα βήμα παραπέρα στη ζωή μου.. να εξελιχθώ σαν άνθρωπος, να γνωρίσω άλλους ανθρώπους, να γνωρίσω άλλους άντρες, να μην έχω εμπόδια στις σπουδές και τα ταξίδια μου... η αλήθεια είναι πως από την ώρα που ήρθαν στον κόσμο τα παιδιά ξεκίνησαν οι μεγάλες ευθύνες, κι αυτό μ' έκανε κομματάκι να νοσταλγήσω τις αθώες ημέρες της φοιτητικής μου ζωής και βέβαια ένα αναπόσπαστο κομμάτι αυτής της ζωής είσαι κι εσύ..

Σου περιέγραφα και στα γράμματά μου όταν χωρίσαμε πως ένιωθα και τί άλλο ζητούσα να κάνω στη ζωή μου ... βέβαια, ναι, κάποιες φορές μου έλειπες απίστευτα.. κάποιες φορές κοιμόμουν με πράγματά σου αγκαλιά γιατί δεν σ' είχα ξεπεράσει. Κάποιες άλλες φορές κάποια τραγούδια που άκουγα τυχαία και τα είχα συνδυάσει με σένα, μ' έκαναν να πέφτω στα πατώματα και να κλαίω απαρηγόρητα για τα λάθη μου... σίγουρα εσύ δεν υπήρξες λάθος μου. Κι αν το πάθος μου για σένα έσβησε, συγχώραμε αλλά σε πόθησα και σ' αγαπώ ακόμα...

πλησιάζουν ο ένας τα χείλη του άλλου και δίνουν ένα απαλό φιλί σαν παιδικού έρωτα

-αυτό για να δεις πως η Υεμένη δεν άλλαξε και δε θ' αλλάξει όσα χρόνια κι αν περάσουν. Απλά μεγάλωσε... άλλαξε ρότα στη ζωή της κι άλλαξε και συνοδό... Σου εύχομαι τα καλύτερα με την ..μικρούλα σου τώρα!

και του σκάει ένα απίστευτα γλυκό χαμόγελο

-κανένας δε θα πιστεύει όσα ζήσαμε, γιατί ο καθένας πιστεύει ότι έχει ζήσει περισσότερα από μας. Αλλά εμείς γνωρίζουμε ότι νιώσαμε τόσο κοντά μεταξύ μας και με τέτοιο πάθος που ακόμα κι απ' την αρχή να δοκιμάζαμε, έτσι δε θα μπορούσε να γίνει...

-ναι, είμαστε τυχεροί που το ζήσαμε...

-ώρα να μαζέψω τα παιδιά μου!

-θα σε συνοδεύσω με την ομπρέλα μου γιατί ξεκίνησε η καλοκαιρινή μπόρα μόνο μάθε κι αυτό για να με θυμάσαι ... τα κράτησα όλα. Δεν πέταξα τίποτα...!

και αποχωρούν αγκαλιά μοιραζόμενοι από κοινού μια ομπρέλα...

ΤΕΛΟΣ

πρότερον θνητοί III

ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΘΝΗΤΟΙ

Νοέμβριος - 2018

